

ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ

"Αφες με ν' αναπνεύσω βιθειά την εὐωδιά τῶν μαλλιῶν σου! "Αφες με νὰ βυθίσω ἐκεῖ μέσα ὄλο μου τὸ πρόσωπο, ὅπως ὁ διηλισμένος τὸ βυθίζει μέσα στὸ φερὸ τῆς βρύσης. "Αφες με νὰ τὰ πνάξω μὲ τὰ χέρια μου, ὅπως θὰ τίναζα ἕνα μυρωδάτο μανδύλι, γιὰ νὰ σκορπίσω ἀναμνήσεις στὸν ἀέρα.

Δὲν ξέρεις τί βλέπω, τί αἰσθάνομαι, τί ἀκούω μέσα στὰ μαλλιά σου. Τὸ ἄρωμα παρασύρει τὴν ψυχὴν μου σὲ μακρινὰ ταξίδια, ὅπως ἄλλων ἢ ψυχῆς ταξιδεύουν ἀκολουθώντας τὴ μαγεία τῆς μουσικῆς.

Τὰ μαλλιά σου κλειοῦνε μέσα τους μιὰ δλόκληρη φαντασμογορία, γεμάτη ἀπὸ παντὰ καὶ κατάρια. Κλειοῦνε ἀτέραντες θάλασσες ποῦ τὰ ρέμματά τους μὲ φέρνουνε σὲ κλίματα γλυκὰ, ὅπου τὸ διάστημα εἶναι πληθὺ γαλάζιο καὶ πληθὺ βαθύ, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα μοσχοβολᾷ ἀπὸ φρούτα, ἀπὸ φύλλα καὶ ἀπὸ ἀνθρώπινη σίρκα.

"Στὰ σκοτεινὰ μαλλιά σου βλέπω σάν σὲ ὄνειρο, ἕνα λιμάνι γεμάτο ἀπὸ ἡχοὺς μελαγχολικῶν σκοπῶν κι' ἀπὸ ἀνθρώπους δυνατοῦς καὶ ἀπὸ καρᾶβια ὄλων τῶν λογιῶν, ποῦ προβάλλουν τῆς λωπτεῆς καὶ πολυποικίλης σιλουέτες τους σ' ἕνα ἀπέραντο οὐρανό.

"Στὰ χὰδι τῶν μαλλιῶν σου ξαναβρίσκω τὴν ἡδυπάθειά ποῦ αἰσθάνεσαι κανεὶς ὅταν ξεπλωμένος ὄμως ἀτέλειωτες στὸ διβῆνι ἐνὸς ὄμορφου καρυβιῶ, νανορίζεται γλυκὰ γλυκὰ ἀπὸ τὸ ἀταλό χύλισμα ποῦ ὁ ἀδύνατος σάλος τοῦ λιμανιοῦ προκαλεῖ.

"Στὴν ἀναμμένη ἐστία τῶν μαλλιῶν σου, ἀναπνέω τὴν εὐωδιά τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ ὄπιου. "Στὴν νύκτα τῶν μαλλιῶν σου βλέπω νὰ λάμπη τὸ ἄπειρο τοῦ οὐρανοῦ τῶν τροπικῶν. "Στὴν χνουδάτη ἄκρη τῶν μαλλιῶν σου, μεθῶ ἀπὸ τὴ μυρωδιά τοῦ κατρυμιῦ, τοῦ μόσχου καὶ τοῦ λαδίου τοῦ κοκῶ.

"Αφες με νὰ δαγκάσω ἀχόρταγα τὸς βραχίονες κατὰμαυροὺς πλοκάμους σου. Σάν δαγκάνω τὰ μαλλιά σου, μοῦ φαίνεται πῶς τρώγω ἀναμνήσεις.

ΜΕΘΑΤΕ

"Ακοῦστε με, πρέπει νὰ ἦσθε αἰώνια μεθυσμένοι. "Αν θέλετε νὰ μὴν αἰσθάνεσθε τὸ τρομερὸ βάρος τοῦ χρόνου, νὰ γέρονε ἔτους ὄμοιος σας καὶ νὰ σὰς κἀνὴ νὰ σκύφετε χαμηλά στὴ γῆ, πρέπει νὰ μεθάτε ἀδιάκοπα. Μεθάτε μὲ κρασί, μὲ ποίηση, μὲ ἀρετὴ, μὲ ὅτι θέλετε, ἀρκεῖ νὰ μεθάτε.

Κι' ἂν καμμιά φορὰ, ξυπνώντας ἐπάνω στὰ σκαλοπάτια παλατιοῦ, σὲ πρᾶ-

οἶνο χορτάρι, ἢ στή μελαγχολικὴ ἐρημιὰ τοῦ δωματίου σὺς νοιώστε πῶς τὸ μεθύσι ἐλιγότερη, ἢ πῶς πέρασε ὀλότελα, ροιήστε τον ἄερα, τὸ κῆμα, τὰ ἀστρα, τὰ πουλιά, τὸ ρολοῖ, ροιήστε καθὲ τι τοῦ φεύγει, καθά τι τοῦ μωυκριζει, καθά τι τοῦ κελᾶ, καθά τι τοῦ τραγουδεῖ, καθά τι τοῦ μιλεῖ, ροιήστε τὶ ὦρα εἶναι. Κι' ὁ ἄερας, τὸ κῆμα, τὰ ἀστρα, τὰ πουλιά, τὸ ρολοῖ θὰ σὰς ἀπαντήσουν: Εἶνε ἡ ὦρα γὰρ νὰ μεθῆστε. Ἄν θέλετε νὰ μὴν ἦθε οἱ μωυκριμένοι σκλάβοι τοῦ χρόου, μεθάτε. Μεθάτε ἀδιάφοτα! Μὲ κρασί, μὲ ποίησι, μὲ ἀρετή. Μὲ ὅ,τι θέλετε.

(Μεταφράσει.)

A. N. T.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΟΝΕΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ & ΤΩΝ ΤΑΦΩΝ

◎ ◎ ◎ **Κ Ρ Ι Μ Α !** ◎ ◎ ◎

Χρυσόνειρο τῆς νεότητος πλεγμένο στὸ μεταξύ
μιάς ἀκριβῆς ἐλπίδας καὶ μιάς χρυσῆς αὐγῆς
σὲ βλέπω νὰ μαδιέσαι, νὰ γίνεσαι μὲ τῆσι
σὰν ῥόδο τοῦ τὰ φύλλα τοῦ πέφτουν κατὰ γῆς.

Χρυσόνειρο τῆς νεότητος ἄφραστο, σ' εἶχα τίξει
στὸ νᾶμα νὰ σὲ λούσω κἀποιας κρυφῆς πηγῆς,
τὸν κῆπο τῆς ζωῆς σου μὰ νά! τὸν ἔχουν φράξει
τῆς Μοίρας τᾶγμα ἀγκάθια καὶ δὲν μπορεῖς νὰ βγῆς!

Χρυσόνειρο τῆς νεότητος δεμένο στῆς ἀράχνης
τὴν ἀπιαστή, τὴν ἄσπρη, τὴ διαύφανη κλωστή,
σὰν τὸν ἀφρὸ διαλύεσαι, σὰν τοὺς ἀτμοὺς τῆς πάχνης!

Χρυσόνειρο τῆς νεότητος λουσιμένο μέσ' τὸ κῆμα
μιάς ἀπαλῆς ἀγάπης τοῦ τὴν κρατῆς κλειστή
σιγοπεθαίνεις, σβήνεις ὡς τοῦ νὰ λείψης, Κρίμα!

N. ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς ἓνα ἐμφορικὸ

Ἄν μπῆς καὶ πάθῃς μοναχὸ ἓνα ροφῆς βελόνι
θὰ βγῆς χωρὶς πονηκάμ σου καὶ δίχως παιταλόνι.

Δὸν Ζουάν

